

Από τη φθορά στην αφθαρσία: Μήνυμα του Αιτωλίας και Ακαρνανίας Δαμασκηνού για την Κυριακή του Παραλύτου

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας](#)

Η θαυματουργική δύναμη του Αναστημένου Χριστού και το μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας βρίσκεται στο επίκεντρο του μηνύματος του [Μητροπολίτη Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνού](#) για την [Κυριακή του Παραλύτου](#). Λαμβάνοντας αφορμή από τα θαύματα της Ευαγγελικής και Αποστολικής περικοπής, ο Σεβασμιώτατος τονίζει ότι ο Χριστός είναι «κυρίαρχος... καὶ στὶς δυνάμεις τῆς φθορᾶς καὶ τοῦ θανάτου», ενώ τα θαύματα δεν προκαλούν μόνο θαυμασμό, αλλά φανερώνουν «έναν ἄλλον κόσμο ἀφθαρσίας καὶ ἀθανασίας».

Ιδιαίτερη ἔμφαση δίδεται στο μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας, όπου ο άνθρωπος καλείται να μετέχει ἤδη από τώρα στη Βασιλεία του Θεού, καθώς ο Χριστός «προσφέρει τὸ Σῶμα του καὶ τὸ Αἷμα Του εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καὶ ζωὴν τὴν αἰώνιον». Με θεολογικό βάθος παρουσιάζεται η εικόνα της «πνευματικῆς

εύωδίας», που συμβολίζει τη νίκη της ζωής επί του θανάτου και τη μεταμόρφωση του ανθρώπου.

Το μήνυμα καταλήγει σε προτροπή προς τους πιστούς να προσεγγίζουν το Μυστήριο με μετάνοια και ταπείνωση, ώστε να γίνουν και οι ίδιοι φορείς της χάριτος, «ψυχές μυροφόρες» που μεταδίδουν στον κόσμο «τὴν εὐωδία τοῦ Πνεύματος».

Αναλυτικά το μήνυμα του Αιτωλίας και Ακαρνανίας Δαμασκηνού για την Κυριακή του Παραλύτου:

Ἀγαπητοί μου Πατέρες καὶ ἀδελφοί,

Παιδιά μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπημένα,

Τόσο ἡ Εὐαγγελικὴ ὅσο καὶ ἡ Ἀποστολικὴ περικοπὴ εἶναι σήμερα γεμᾶτες θαύματα. Κοινὸς εἶναι ὁ σκοπὸς τους: νὰ μᾶς βοηθήσουν νὰ ἀναγνωρίσουμε τὸν Ἀναστημένο Χριστὸ ὡς κυρίαρχο, ὄχι μόνον πάνω στὶς φυσικὲς δυνάμεις, ἀλλὰ καὶ στὶς δυνάμεις τῆς φθορᾶς καὶ τοῦ θανάτου.

Στὴν Εὐαγγελικὴ περικοπὴ, ὁ παραλυτικὸς τῆς Βηθεσδα, μὲ ἕναν μόνον λόγο τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, στέκει ξανά στὰ πόδια του καὶ μάλιστα, μεταβάλλεται σὲ κήρυκα τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ Διδασκάλου.

Στὴν Ἀποστολικὴ περικοπὴ, ὁ Ἀπόστολος Πέτρος θαυματουργεῖ καὶ ἐπαναλαμβάνει τὸ ἴδιο θαῦμα τοῦ Διδασκάλου του, ἀνορθώνοντας τὸν παραλυτικὸ Αἰνέα. Καὶ πάλι ὅμως, ὁ ἀληθινὸς εὐεργέτης καὶ ὁ ἀληθινὸς ἰατρὸς εἶναι ὁ Κύριός μας. Ὁ Πέτρος ἐπιτελεῖ τὸ θαῦμα, ἐπικαλούμενος τὸ δικό Του θεῖο ὄνομα. Μέσω καὶ αὐτοῦ τοῦ θαύματος, ἀποκαλύπτεται ἡ διαρκὴς παρουσία τοῦ Ἀναστημένου Κυρίου καὶ ἡ ἐπιβεβαίωση τῆς ὑποσχέσεώς Του πὼς δὲν θὰ πάψει ποτὲ νὰ βρίσκεται κοντὰ στοὺς ἀνθρώπους, «μέχρις τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος» (Μτθ. 28:20).

Γιὰ τὸν κόσμον ποὺ ζοῦμε, τὸν κόσμον ποὺ μέχρι σήμερον ὑφίσταται τὶς συνέπειες τῆς πτώσεως καὶ ἰδιαίτερα τὴν φθορὰ καὶ τὸν θάνατον, τέτοια γεγονότα, τέτοια θαύματα, προκαλοῦν τὸν θαυμασμό, διότι ἀνατρέπουν τὰ δεδομένα ποὺ ἔχουμε γιὰ τοὺς φυσικοὺς νόμους ποὺ διέπουν τὴν καθημερινότητά μας. Τὰ θαύματα τοῦ Εὐαγγελίου, ὅμως, δὲν ἔχουν ὡς μοναδικὸ σκοπὸ τὸν θαυμασμό. Σκοπὸ ἔχουν καὶ τὴν ὑπόσχεση πὼς ἕνας ἄλλος κόσμος ἀφθαρσίας καὶ ἀθανασίας, ἕνας κόσμος ὅπως τὸν γνώρισε ὁ ἄνθρωπος πρὶν τὴν πτῶση καὶ ποὺ τὸν ἔχασε ἐξ αἰτίας τῆς παρακοῆς του, ἔχει πάλι ἀνοιχτὲς τὶς πύλες του καὶ περιμένει τὸν καθέναν ἀπὸ ἐμᾶς νὰ πολιτογραφηθεῖ ὡς πολίτης του.

Ἡ κάθε Θεία Λειτουργία ἀποτελεῖ πρόσκληση γιὰ εἴσοδον στὸν κόσμον τῆς αἰωνιότητος, στὴν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Πρόκειται, ὅμως, γιὰ μιὰ ὑπόσχεση ποὺ ἐπαληθεύεται καὶ στὸ παρόν, καθὼς ὁ Ἀναστημένος Χριστὸς βρίσκεται ἤδη ἀνάμεσά μας καὶ προσφέρει τὸ Σῶμα του καὶ τὸ Αἷμα τοῦ «εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καὶ ζωὴν τὴν αἰώνιον».

Στὴν Θεία Λειτουργία, ἀπὸ τὴν στιγμή, κατὰ τὴν ὁποία, τὸ ψωμὶ καὶ τὸ κρασί ἔχουν μεταβληθεῖ σὲ Σῶμα καὶ Αἷμα Χριστοῦ, μέσῳ τῆς ἐπικλήσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ ἐνῶ βρισκόμαστε στὸ τέλος τῆς μεγάλης εὐχῆς τῆς ἁγίας Ἀναφορᾶς, ὁ δρόμος εἶναι πλέον ἀνοικτὸς πρὸς τὴν Θεία Κοινωνία. Ἀκριβῶς στὸ σημεῖο αὐτό, οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας ἔκριναν ἀναγκαῖο νὰ ὑπάρξει μιὰ εἰδικὴ προετοιμασία, μέσῳ εὐχῶν καὶ δεήσεων, ὥστε, στὴν ψυχὴ τοῦ κάθε Χριστιανοῦ νὰ ἐνισχυθεῖ ἡ κατάνυξη καὶ ἡ συντριβὴ καὶ νὰ ἀναζωπυρωθεῖ ἀκόμη ἐντονότερα ὁ πόθος ἐνώσεως μὲ τὸν Χριστό.

Γιὰ τὸν λόγο αὐτό, ὁ Ἱερέας μᾶς θυμίζει πὼς, ὅ,τι συμβαίνει τὴν ὥρα αὐτή, ἀποτελεῖ καρπὸ τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ ἐλέους τοῦ ἐνανθρωπίσαντος Θεοῦ καὶ εὐχεται: «Καὶ ἔσται τὰ ἐλέη τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ πάντων ὑμῶν», δηλαδή «ἅς εἶναι ὅλα τὰ θεῖα δῶρα τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ Σωτῆρα μᾶς Ἰησοῦ Χριστοῦ μαζί μὲ ὅλους σας».

Πράγματι, τὸ φρικτὸ καὶ φοβερὸ μυστήριον ποὺ μόλις πρὸ ὀλίγου ἔχει πραγματοποιηθεῖ πάνω στὴν Ἁγία Τράπεζα, δηλαδή ἡ μεταβολὴ τοῦ ἄρτου καὶ τοῦ οἴνου σὲ Σῶμα καὶ Αἷμα Χριστοῦ, ξεπερνᾷ κάθε δυνατότητα τοῦ νοῦ μας καὶ παραχωρεῖται ἀπὸ τὸν Θεὸ ὡς ἀποτέλεσμα τῆς μεγάλης ἀγάπης Του καὶ μόνον. Γι' αὐτὰ τὰ πολύτιμα δῶρα προσευχόμεστε καὶ εὐχαριστοῦμε: «Ἄς παρακαλέσουμε, ὁ φιλόανθρωπος Θεὸς μας, ποὺ δέχτηκε αὐτὰ τὰ δῶρα στὸ ἅγιον καὶ ὑπερουράνιον καὶ νοερὸ θυσιαστήριόν του, σὲ ὁσμὴ πνευματικῆς εὐωδίας, νὰ μᾶς στείλῃ σὲ ἀνταπόδοση τὴν θεία χάριν καὶ τὴν δωρεὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος».

Αὐτὰ εὐχεται ὁ Ἱερέας καὶ μαζί του ὅλοι ὅσοι παρευρίσκονται τὴν ὥρα αὐτὴ στὸ μυστήριο. Ἐνα μυστήριο ποὺ ξεπερνάει τὶς αἰσθήσεις μας, ἀλλά, συγχρόνως, πρέπει νὰ περιγραφεῖ μὲ λέξεις καὶ ἐρεθίσματα τοῦ δικοῦ μας κόσμου. Καὶ ἐδῶ, ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ὁ ὁποῖος θεωρεῖται ὁ θεόπνευστος συγγραφέας τοῦ μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας, ἐπιστρατεύει τὴν ἀνθρώπινη ὄσφρηση, περιγράφοντας τὰ ἁγιασμένα Τίμια Δῶρα ὡς πνευματικὴ εὐωδία ἀγιότητος τοῦ ἴδιου τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία ἀνεβαίνει πρὸς τὸ ὑπερουράνιο θυσιαστήριο.

Ἀναρωτιέται κανεὶς: Γιατί ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος χρησιμοποιεῖ τὸ ἐρέθισμα τῆς ὄσφρησης; Μιὰ μεγάλη ἀλήθεια κρύβεται, ἀδελφοί μου, πίσω ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἐπιλογή: Τὴν ὥρα αὐτὴ, τὸ νεκρὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ μεταβάλλεται σὲ ζωοποιὸ σῶμα θεώσεως. Ἡ ζωὴ ὑπερνικᾷ τὸν θάνατο. Τὸ ἄρωμα τῆς θεότητος ὑπερνικᾷ τὴν φρικαλέα ὄσμη ποὺ ἀναδίδει ἓνα νεκρὸ σῶμα μέσα στὸν τάφο.

Ἐπὶ αἰῶνες, οἱ ἄνθρωποι ἔχουν συνδυάσει τὸν θάνατο μὲ τὴν ἀνυπόφορη ὄσμη τοῦ σώματος ποὺ ἀποσυντίθεται. Τώρα, ὅμως, μπροστὰ μας, τὸ Σῶμα τοῦ Κυρίου μας, ποὺ οἱ Ἑβραῖοι πίστεψαν πὼς ἔκλεισε τὸν κύκλο του καὶ πὼς θὰ ἀκολουθήσει τὴν μοίρα ὅλων τῶν νεκρῶν σωμάτων, πλημμυρίζει ἀπὸ ζωὴ καὶ ἀναδίδει τὴν εὐωδία τῆς ἀθανασίας. Ὅπως ἀναφέρει ὁ Ἱερὸς Καβάσιλας, ὁ ὁποῖος, μὲ κορυφαῖο τρόπο ἐρμήνευσε τὴν Θεία Εὐχαριστία, τὸ πνευματικὸ μύρο τῶν Τιμίων Δώρων ἔχει τόση δύναμη, ὥστε μεταβάλλει ὅλους, ὅσοι τὸ γευτοῦν σὲ μέρος αὐτῆς τῆς εὐωδίας, καθὼς, ὅπως λέει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, «Χριστοῦ εὐωδία ἐσμὲν» (P.G. J-P. Migne, 150, 445c, Β΄ Κορ. 2:15).

Ὅπως ἐκείνη ἡ γυναῖκα στὸ σπίτι τοῦ Σίμωνος τοῦ Λεπροῦ ἔσπασε τὸ ἀλάβαστρο μὲ τὸ μύρο μπροστὰ στὸν Χριστὸ καὶ τοῦ ἄλειψε τὸ κεφάλι (Μρκ 14:3), ἔτσι καὶ ἐνώπιόν μας, σὲ κάθε Θεία Λειτουργία, ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, ὡς ἅγιο μύρο, πλημμυρίζει τὶς ψυχὲς ὅλων μὲ τὴν εὐωδία Του. Εὐωδιάζει, ὁ Ναός, εὐωδιάζει ἡ σύναξη τῶν πιστῶν, εὐωδιάζει καὶ ἡ κάθε ψυχὴ, καθὼς ἀπαλλάσσεται ἀπὸ τὴν δυσοσμία τῶν παθῶν της.

Καθὼς ὀλοκληρώνεται τὸ τελευταῖο στάδιο τῆς προετοιμασίας μας πρὶν τὴν Θεία Κοινωνία, ὁ Ἱερέας ζητᾷ ἀπὸ τὸν Θεὸ νὰ μᾶς προφυλάξει κατὰ τὴν σημερινὴ ἡμέρα ἀπὸ κάθε ἁμαρτία, νὰ μᾶς ἀποστείλει ἄγγελον εἰρήνης, νὰ μᾶς χαρίσει τὴν ἄφεση, νὰ φροντίσει γιὰ τὰ καλὰ καὶ συμφέροντα τῆς ψυχῆς μας, νὰ μᾶς ἀξιώσει νὰ περάσουμε τὸν ὑπόλοιπο χρόνο τῆς ζωῆς μας μὲ μετάνοια καὶ νὰ μᾶς προσφέρει ἀνώδυνα καὶ ἀνεπαίσχυντα τὰ τέλη τῆς ζωῆς μας.

Ἡ σειρὰ αὐτῶν τῶν δεήσεων ὀλοκληρώνεται μάλιστα μὲ μιὰ εὐχὴ ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ βρῖσκεται διαρκῶς στὸ νοῦ καὶ στὴν καρδιά μας: «ἐαυτοὺς καὶ ἀλλήλους, καὶ πᾶσαν τὴν ζῶην ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα

», δηλαδή, «ἄς ἀφήσουμε ὁ καθένας μας κι ὅλοι μαζί τὸν ἑαυτό μας κι ὅλη μᾶς τὴ ζωὴ στὸ Θεὸ μᾶς Ἰησοῦ Χριστό».

Ἀδελφοί μου,

Μὲ τὴν συμμετοχὴ μας στὸ θαῦμα τῆς Θείας Εὐχαριστίας, ἡ ψυχὴ μας ἀπαλλάσσεται ἀπὸ τὴν δυσωδία τῶν παθῶν καὶ τῶν ἁμαρτιῶν μας καὶ διαποτίζεται ἀπὸ τὴν εὐωδία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἡ Θεία Λειτουργία εἶναι τὸ μυστήριον ποὺ σκορπίζει σὲ ὅλο τὸν κόσμον τὸ ἄρωμα τοῦ μύρου τῆς ζωῆς, τὸ μύρον τοῦ Χριστοῦ μας, πού, ὡς ἄμνος, σφαγιάζεται γιὰ τὴν σωτηρία μας.

Ὅταν ὀσμίζομαστε ἓνα ἄρωμα, ἀσυναίσθητα στρεφόμαστε πρὸς αὐτὸ καὶ προχωροῦμε, ἀναζητῶντας τὴν πηγὴ του. Ἔτσι καὶ ὅταν τὰ ἐσωτερικά μας αἰσθητήρια, μέσῳ τῆς πνευματικῆς ζωῆς, ἐνεργοποιοῦνται, ἀντιλαμβανόμαστε τὸ ἄρωμα τῆς Θεότητος τοῦ Κυρίου ποὺ ἀναδύεται ἀπὸ τὴν Ἁγία Τράπεζα καὶ κατευθυνόμαστε πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ὅπως ἀναφέρεται καὶ στὴν Παλαιὰ Διαθήκη, «πίσω σου τρέχουμε, Κύριε, ἀκολουθῶντας τὴν εὐωδία τῶν μύρων Σου» (Ἄσμα Ἀσμάτων 1:4).

Ὅσοι κοινωνοῦν τὸν Χριστό, μετὰ τὸ τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας, ἀποχωροῦν, ὡς ψυχὲς μυροφόρες καὶ σκορπίζουν μὲ τὴν σειρὰ τους τὴν εὐωδία τοῦ Πνεύματος πρὸς τὸν κόσμον.

Αὐτὴν τὴν εὐωδία ἃς ἀξιωθοῦμε, προσερχόμενοι πάντοτε στὸ ὑπερκόσμιο αὐτὸ μυστήριον μὲ συντριβὴ καρδίας, μετάνοια καὶ δοξολογία καὶ ἃς μὴν ἀμφιβάλλουμε πῶς τὸ μύρον τῆς Θεότητος δὲν θὰ πάψει ποτὲ νὰ ποτίζει τὴν διψασμένη γιὰ χαρὰ καὶ ἀληθινὴ ζωὴ ψυχὴ μας. Ἀμήν.

Μὲ ὅλη μου τὴν πατρικὴ ἀγάπη,

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

+ Ο ΑΙΤΩΛΙΑΣ ΚΑΙ ΑΚΑΡΝΑΝΙΑΣ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ